

Bölkény Gábor

időjárás-függőség

Utazgattam
városról városra,
A pontból B-be,
B-ből C-be,
és soha vissza nem tértem,
soha nem fájt elhagyni
bármelyiket is,
de mindig,
mindenhova
visszavágytam.

*

Nagy szélfújós nap volt.
A járókelők
oszlopokba, korlátokba, ajtóba
kapaszkodtak,
hogy el ne sodródjanak.
Az épületek is stabilan állnak,
de minden mást
elfújtt.

*

Zuhogó esőben
a pillanat és a tekintet
metszéspontja
egy nagy konkáv világ
térképét rajzolja
a macskakőre.

*

Ez jó alkalom
eldönteni,
változtatok-e,
vagy megy minden
a régiben...
ez jó alkalom
megtudni,
milyen is az
a régi.

*

Kiderült,
a hétvégi felhők
nem takarják
a nap sugarait,
ennek öröme
kisétaok az erdőbe,
elbeszélgetek
a sommal, a bükkal, a tölgyel,
ha úgy alakul,
talán
a ganéjtúró bogárral is.

*

Ma rájöttem,
ha gyorsabb vagyok
a felhőknél,
el tudok futni az eső elől.
A Nap elől soha,
de nem is kell.

*

Bárki másnak
további minden jót
kívántam volna,
sok sikert az életben,
vagy ilyesmit.
Vele kezét ráztunk,
az eső elmosta a szavakat,
de lesz még napsugár,
ami ezt a kézfogást is
felszárítja.

*

A padláson az óra
húsz éve nem ketyeg,
mégis látom rajta
az eltelt időt.

*

Valahogy nem akar összejönni.
Lényemen átviharzik
a belső nyugtalanság,
bőrig áztat
a tehetetlenség,
és csak írok, csak írok,
csak írok...